

Sygn. akt IV Cz 89/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie: SO Elżbieta Jaroszewicz

SO Mariola Watemborska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. M., J. M. (1), A. M., M. M., J. M. (2) i P. M.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt IX C 112/12

postanawia: oddalić zażalenie.

Sygn. akt IV Cz 89/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił wniosek powoda o ustanowienie kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych: A. M. i M. M. i odmówił podjęcia zawieszzonego postępowania (punkt 2 sentencji). W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że powód w określonym terminie nie uprawdopodobnił, że nie jest mu znane miejsce pobytu pozwanych M. M. i A. M., wskutek czego złożony przez niego wniosek o ustanowienie kuratora dla ww. pozwanych podlegał oddaleniu, co z kolei skutkowało odmową podjęcia zawieszzonego postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienia złożył powód, domagając się jego uchylenia i w konsekwencji podjęcia zawieszzonego postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie powoda nie jest zasadne.

Przepis art. 144 § 1 k.p.c. przewiduje, że przewodniczący ustanawia kuratora dla strony, której miejsce pobytu nie jest znane, jeżeli wnioskodawca powyższe uprawdopodobni. Konstrukcja tego przepisu, w powiązaniu z treścią art. 143 k.p.c. wskazuje, że jego celem jest zagwarantowanie reprezentacji stronie, której miejsce pobytu nie jest znane, a

zachodzi potrzeba doręczenia pozwu lub innych pism procesowych wywołujących potrzebę obrony jej praw. Przepis ten nie może służyć zatem za instrument służący przyśpieszeniu postępowania w innych przypadkach.

Z treści art. 144 § 1 k.p.c. wynika wyraźnie, iż uprawdopodobnienie, że miejsce pobytu strony jest nieznane, stanowi podstawowy warunek ustanowienia kuratora. Zdanie pierwsze tego przepisu brzmi: „Przewodniczący ustanowi kuratora, jeżeli wnioskodawca uprawdopodobni, że miejsce pobytu strony nie jest znane”. Z dorobku judykatury wynika, iż nie można uznawać za uprawdopodobnienie samego twierdzenia strony, że nie zna aktualnego miejsca zamieszkania (pobytu) strony przeciwnej. Natomiast, wobec praktycznie nieograniczonej możliwości korzystania z wyjazdów i okresowych pobytów za granicą, należy - odpowiednio - zaostrzyć kryteria oceny, czy doszło do uprawdopodobnienia.

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że powód nie uprawdopodobnił w przedmiotowej sprawie, że nie jest mu znane miejsce pobytu pozwanych M. M. i A. M..

Powód na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego chociażby podjęcie prób ustalenia aktualnych adresów A. M. i M. M., ograniczając się jedynie do stwierdzeń o pobycie pozwanych odpowiednio w Niemczech i w Belgii. Nie zgłosił też żadnych wniosków mających przekonać Sąd I instancji, iż mimo podjętych prób nie zdołał tych adresów ustalić. Natomiast już tylko pobieżna analiza oświadczeń pozwanych złożonych na rozprawie w dniu 15 maja 2012r. świadczy o tym, że pozostali pozwani mogą posiadać wiedzę co do miejsca obecnego pobytu pozwanych M. M. (w Belgii) i A. M. (w Niemczech).

Jedynie dodatkowo wskazać należy, iż w judykaturze utrwalony jest pogląd, iż wyznaczenie kuratora w trybie art. 143 i art. 144 k.p.c., mimo nieuprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony jest nieznane, uzasadnia skuteczne postawienie zarzutu pozbawienia jej możliwości obrony swych praw (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1982 r., sygn. I CR 389/82 – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LexPolonica). Dotyczy to również sytuacji procesowej, gdy sąd zaniecha wysłania stronie zamieszkałej (przebywającej czasowo) za granicą odpisu pozwu oraz zawiadomienia o rozprawie i wyznaczy kuratora w trybie art. 143 i 144 k.p.c., mimo nieuprawdopodobnienia, że miejsce jej pobytu jest nieznane (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1969 r., sygn. III CRN 418/69 – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LexPolonica

Skoro zatem, na tym etapie postępowania brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, brak było także podstaw do uwzględnienia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania.

Wobec powyższego, na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.